

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa T. L.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej "J." w W.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 kwietnia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt VI ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od T. L. na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej "J." w W.
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 20 grudnia 2018 r., zaskarżając ten wyrok w zakresie, w jakim apelacja powoda została oddalona oraz co do rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy oraz orzeczenie o kosztach postępowania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód podniósł, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Apelacyjny błędnie uznał, iż powód, będący członkiem pozwanej wspólnoty mieszkaniowej, nie ma interesu prawnego w ustaleniu nieistnienia zaskarżonych uchwał, pomimo że w okresie ich obowiązywania wpływały one na obowiązki powoda. Skarżący wskazał również na istniejącą, jego zdaniem, w pozwanej wspólnocie niepewność co do obowiązującego stanu prawnego oraz nieodniesienie się przez Sąd Apelacyjny lub nazbyt lakoniczne odniesienie się do większości podniesionych przez powoda w apelacji twierdzeń i zarzutów.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie oddalenie skargi kasacyjnej w całości. Nadto, pozwany wniósł o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, skarżący w treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie

zawarł stosownego wyводу dotyczącego istnienia po jego stronie interesu prawnego, będącego materialnoprawną przesłanką powództwa o ustalenie (art. 189 k.p.c.). Skoro, zdaniem skarżącego, ten interes istnieje, to obowiązkiem autora skargi było wyjaśnienie, na czym ten interes prawny polega. Po drugie, nie sposób zgodzić się ze skarżącym, jakoby Sąd Apelacyjny zaniechał odniesienia się lub zbyt lakonicznie się odniósł do podniesionych przez powoda twierdzeń i zarzutów. W tym zakresie skarżący nie precyzuje, jakie, w jego ocenie, zarzuty nie zostały przez Sąd Apelacyjny rozpoznane, a jakie zostały rozpoznane w sposób nieprawidłowy. Nie przekonuje niejednoznaczne i ogólnikowe stwierdzenie, że „Mimo mnogości zarzutów, w tym zarzutów wyjątkowej wagi i zasadniczego znaczenia dla niniejszej sprawy, Sąd Apelacyjny całkowicie pomijając większość z nich odniósł się zaledwie do kilku i to w sposób wyjątkowo ogólny, wybiórczy i nieadekwatny do faktycznego wpływu treści zaskarżonych uchwał na sytuację powoda we wspólnocie”. Sąd Najwyższy przypomina, że wynikający z art. 387 § 1 k.p.c. (obecnie art. 387 § 2¹ k.p.c.) obowiązek sądu drugiej instancji nie oznacza konieczności osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji, wystarczające jest bowiem odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (por. m.in. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 23 marca 1999 r., III CZP 59/98 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z 13 września 2017 r., I PK 264/16; z 30 września 2016 r., I CSK 623/15; z 15 września 2016 r., I CSK 659/15).

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

ke